

Lê Vũ Anh Đào

Vòng tròn tình yêu

AT - Mình đã mất anh được năm năm rồi. Tại sao ký ức về anh vẫn không thể phai mờ? Mình đã nhiều lần muốn chết theo anh, vậy mà mọi người không cho mình chết. Cổ tay chẳng chịt những vết sẹo do dao lam rạch. Nỗi đau tinh thần còn lớn gấp trăm ngàn lần nỗi đau thể xác. Mỗi lần nhớ anh mình lại vô tình rạch những vết dài rướm máu trên cổ tay. Mình không thấy đau mà chỉ thấy trái tim như thắt lại.

Cậu ta lại đến, cậu con trai học nhiếp ảnh và thua mình hai tuổi. Cậu ta có vẻ phong trần và bụi bặm. Tại sao cứ nhìn mình như hiểu thấu nỗi đau của mình vậy? Đôi mắt ấy cứ như lột trần mọi suy nghĩ của mình.

Cậu ta bắt gặp mình khi mình đang cứa dao lam lên cổ tay. Máu rướm ra và có lẽ cậu ta nghĩ mình muốn tự tử. Mình chẳng muốn chết nữa đâu. Cứ sống để xem tận cùng nỗi đau sẽ là gì.

oOo

Cô ấy ngồi đó, ánh mắt nhìn vào khoảng không, vô hồn. Lần đầu tiên mình nhìn thấy một đôi mắt buồn đến thế. Mình đã nghe bạn của cô ấy và cũng là thầy của mình nói về cái chết của người yêu cô ấy năm năm trước. Năm năm rồi, chẳng lẽ nỗi đau chưa thể nguôi? Tại sao tim mình lại có cảm giác khó tả như vậy?

Mình xin vào làm trong studio của cô ấy. Một người con gái yếu đuối nhưng luôn tỏ ra mạnh mẽ. Đôi mắt cô ấy không thể giấu được sự yếu đuối.

Cô ấy ngồi đó, chiếc dao lam cứ cứa từng đường trên cổ tay. Mình biết những vết cứa ấy sẽ không làm cô ấy chết và nó cũng không làm cô ấy đau. Mình đã đọc sách, người ta nói đó là một chứng bệnh về tâm lý. Thầy nói cô ấy đã tự tử mấy lần. Bây giờ cô ấy cứ sống như vậy và chẳng còn muốn tìm đến cái chết nữa. Nhưng cách sống ấy đâu khác gì là đã chết.

Mình biết trong mình đã có một sự thay đổi rất lớn. Mình đã yêu cô ấy...

oOo

Duy biết mình yêu anh, nhưng tại sao anh vẫn thản nhiên như vậy? Bốn năm trời học chung một trường đại học, ở cùng một dãy phòng trọ và đã có một tình bạn thân thiết vậy mà không thể có tình yêu. Mình biết anh chỉ xem mình như một người bạn nhưng mình không thể ngừng yêu anh. Anh vẫn thế, hòa đồng, nói chuyện vui vẻ với mình và tất cả mọi người.

Vào thăm thầy, nghe thầy nói là anh đã xin vào làm việc ở một studio. Và thầy kể ở đó có một cô gái lớn hơn mình hai tuổi, lặng lẽ và yếu đuối sống trong nỗi đau mất người yêu. Đó là người yêu của bạn thân thầy, người bạn đã mất cách đây năm năm vì một tai nạn. Chẳng lẽ Duy vào làm ở đó là vì cô ấy. Thầy ngập ngừng khi nghe mình hỏi. Thầy nói Duy gặp cô ấy tại một triển lãm nhiếp ảnh và xin vào làm chỗ cô ấy.

Vậy là Duy đã yêu người khác chứ không phải mình. Cũng đúng thôi, người như Duy là để che chở cho những người yếu đuối, mong manh. Còn mình, một con bé họa sĩ đầy cá tính và luôn tỏ vẻ mạnh mẽ.

Dạo này mình hay khóc và hay có những giấc mơ về Duy. Tình yêu của mình dành cho anh ngày càng lớn và nước mắt không hiểu tại sao cứ rơi nhiều đến thế.

Mình vẽ nhiều hơn, những bức tranh cứ vô thức có một màu buồn.

Không thể như thế được, mình đã bị tình cảm chi phối quá nhiều.
Nhưng mình đang thật sự thấy đau khổ.

oOo

Cậu ta thật sự rất có cá tính. Những bức ảnh thể hiện được tất cả những suy nghĩ và ước vọng của cậu ta.

Cậu ta không gọi mình là chị mà cứ xưng tên với mình. Tên cậu ta là Duy, không biết từ khi nào mình cũng gọi cậu ta bằng tên và không xưng chị với cậu ta nữa.

Duy nắm lấy tay mình, gỡ chiếc dao lam trên tay mình. Duy rất giận dữ:

- Minh không được làm việc này nữa. Nó sẽ làm cho Minh đau đấy.
- Nhưng tôi không thấy đau, đó chỉ là một thói quen thôi mà.
- Minh không đau nhưng tôi thấy đau.

Cậu ta là ai mà có thể biết được nỗi đau của mình chứ? Từ trước đến giờ chỉ có anh là người hiểu và thương mình.

Tại sao dạo này mình không còn mơ thấy anh nữa? Không thể được, mình không thể quên anh được. Anh là tình yêu, là cuộc sống, là suy nghĩ của mình mà. Tại sự xuất hiện của Duy sao? Tại sự xuất hiện của cậu ta đã làm mình không còn nhiều thời gian để nghĩ đến anh nữa. Mình phải dừng chuyện này lại. Không thể để Duy làm thay đổi cuộc sống của mình.

oOo

Suýt nữa mình đã không kìm lòng được và nói ra câu mình yêu cô ấy. Mình hiểu tình cảm và những suy nghĩ của cô ấy. Cô ấy chỉ muốn trốn chạy thực tại, cô ấy không muốn chấp nhận sự thật là mình đã quên đi người yêu. Mình không thể để cô ấy sống mãi trong tình yêu của quá khứ. Phải cứu lấy cô ấy và cứu cả trái tim đang đau khổ vì yêu của mình nữa.

Minh nói mình hãy nghỉ việc đi. Cô ấy nói mình đừng liên quan đến cuộc sống và hãy để cô ấy sống như ngày xưa. Mình đã hét lên:

- Không phải vì Duy làm cho Minh bắt đầu quên anh ấy sao?

Đôi mắt cô ấy đã không thể giấu được. Mình đã không kìm được và ôm chặt lấy cô ấy.

- Tôi không thể để Minh sống như ngày xưa nữa. Đó không phải là cuộc sống. Minh hãy quên anh ấy đi.

Cô ấy vùng ra khỏi vòng tay mình. Cô ấy khóc, lần đầu tiên nước mắt buống bình chịu chảy ra. Cô ấy đã kìm nén quá lâu rồi.

- Duy yêu Minh. Duy sẽ làm cho Minh hạnh phúc. Hãy để tôi thay anh ấy ở bên cạnh Minh.

Mình đã nói ra những tình cảm giấu kín nửa năm nay. Mình yêu cô ấy thật lòng, không phải vì thương hại nỗi đau mà cô ấy đang gánh chịu.

Cô ấy đã ôm chặt lấy mình mà khóc.

Em khóc đi, nếu nước mắt có thể xóa hết đi những nỗi đau thì em cứ khóc đi. Tôi sẽ vẫn yêu em và mang đến cho em hạnh phúc hơn những ngày đã qua.

Đôi môi em lạnh quá, đôi môi đã gần sáu năm qua luôn mím chặt để kìm nén tiếng khóc. Tôi sẽ làm ấm đôi môi em bằng những nụ hôn nồng nàn. Tôi sẽ sưởi ấm trái tim lạnh giá vì đau khổ của em. Xin hãy yêu tôi và tin tưởng vào tình yêu của tôi.

oOo

Mình đã khóc khi nhìn thấy Duy và cô gái ấy. Mình tìm đến studio mà Duy làm việc chỉ vì muốn gặp cô gái mà Duy đang yêu và đang quan tâm, lo lắng. Họ đang nói chuyện với nhau và cả hai đều khóc. Mình đứng lặng ở cửa, lắng tai nghe họ nói với nhau như một tên ăn trộm đang rình mò. Đến khi nghe Duy nói rằng anh yêu cô ấy thì mình như khụy xuống. Duy yêu cô ấy thật lòng. Mình đã chạy đi khi nhìn thấy hai người hôn nhau. Có lẽ Duy sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy bằng tất cả cuộc đời mình. Còn mình ư? Chỉ là một đứa con gái thất bại trong tình yêu. Mình đã yêu nhưng lại không dám sống thật với tình yêu ấy.

Thầy biết mình yêu Duy. Mình đã khóc với thầy, không cần nói thầy cũng hiểu. Thầy nói mình là một cô gái tốt, rồi sẽ có người yêu mình thật lòng. Thầy cũng nói Duy chỉ luôn xem mình là bạn.

oOo

Mình đến thăm thầy, kể cho thầy nghe chuyện của mình và Minh. Thầy vui lắm và chúc cho mình hạnh phúc. Thầy có kể về Hân và tình cảm của cô ấy dành cho mình. Biết làm sao được khi mình đã yêu người con gái khác. Hân là người có cá tính và mạnh mẽ, rồi cô ấy sẽ quên mình nhanh thôi.

Minh nói sẽ sang Pháp, cô ấy có một studio ở đó và cô ấy muốn hoàn thành ước mơ của người yêu đã mất. Mình sẽ đi cùng cô ấy và có lẽ là sẽ xa nơi này mãi mãi. Mình sẽ đi cùng Minh đến bất cứ nơi đâu, miễn sao có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Minh đã cười nhiều hơn. Sang Pháp mình sẽ hỏi cưới cô ấy.

Đến chào thầy trước ngày đi. Hỏi thầy tại sao không có người yêu.

Thầy nói:

- Em đã lấy mất tình yêu của tôi và em sắp đưa tình yêu của tôi đi xa mãi mãi.

Mình ngỡ ngàng, thì ra thầy cũng yêu Minh. Ngày xưa thầy, Minh và anh ấy là một bộ ba hoàn hảo.

- Tôi thua em bởi vì tôi chỉ biết yêu Minh nhưng không thể giúp cô ấy vượt qua nỗi đau của mình. Em xứng đáng có Minh và tình yêu của cô ấy.

Mình không hối hận vì đã giành lấy tình yêu của thầy. Mình đã làm đúng.

oOo

Mình lại khóc. Thầy nói Duy và cô gái ấy sẽ sang định cư ở Pháp. Duy sẽ đi mãi mãi, biết đâu điều đó lại tốt cho mình.

Ngồi ở quán cà phê cũ, quán cà phê mà mình, Duy và nhóm bạn cùng trường hay ngồi. Sẽ có nhiều cuộc họp mặt nữa nhưng mãi mãi chỗ ngồi của Duy sẽ trống.

Rồi sẽ có một ngày mình sẽ gặp và yêu một người thật sự quan tâm, yêu thương mình. Và mình sẽ yêu nhiều hơn cả yêu Duy nữa. Đối với mình, tình yêu thật sự vẫn chưa bắt đầu mà.

oOo

Thầy kể cho tôi nghe về em, về cô gái tên Hân tôi chỉ gặp vài lần nhưng nhớ mãi. Em có một đôi mắt buồn và những bức tranh em vẽ làm tôi thấy đau.

Tôi chỉ dám ngồi từ xa nhìn em khóc. Tôi đã yêu em từ khi nào tôi cũng không biết nữa. Em vẫn khóc một mình như thế. Tôi vẫn chưa muốn xuất hiện trước em. Hãy để thời gian giúp em nguôi ngoai đi tình yêu đơn phương của mình.

Em cứ khóc đi. Từ bây giờ cho đến lúc ấy, em hãy cứ khóc một mình đi, đừng khóc trước bất kỳ người nào khác. Tôi sẽ đến bên em, sẽ cho em mượn đôi vai, sẽ ôm em thật chặt trong vòng tay, tôi sẽ yêu em thật nhiều và làm cho em yêu tôi nhiều hơn người mà em đã từng yêu, đã từng đau khổ. Đến lúc ấy, em hãy chỉ khóc với tôi thôi, em nhé.

LÊ VŨ ANH ĐÀO (ĐH Luật TP.HCM)

Nguồn: Tuổi Trẻ Online - Áo Trắng
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 29 tháng 6 năm 2009